

rigtig nok bange for, ikke alene ikke faa nogen Lov i Aar, hvad jeg heller ikke venter, men saa ville vi heller ikke, hvad jeg dog haaber, faa nogen Lov ad Aare; saa kunde det maasse vare en 9—10 Aar, inden vi bleve færdige med denne Sag (Modsigelse). Ja, de Herrer maa dog huske paa, at det ikke er nok med Navnene, men Navnenes Rettskrivning berører saa mange andre Forhold, Rettskrivningen angaaende, at vi derved omtrent komme ind paa alle de Spørgsmaal, som vi nu have sammende om os om den og den Rettskrivning, og som man ved ere saa vanskelige, at at jeg f. Eks. ikke tager i Betænkning at udtale, at jeg ikke veed, hvad der er den gældende Rettskrivning. Jeg veed nok, hvad jeg personlig mener kan være ønskeligt og rigtigt, men hvad der kan siges at være den officielle Rettskrivning, veed jeg ikke, skønt jeg nu i mange Aar har studeret derpaa, fordi det havde været mit sidste netop som Chef for det statistiske Bureau, hvis Bøxer i mange Henseender gaa ud i den store Befolkning — eller i det mindste gerne maatte det — at gennemføre den officielle Rettskrivning. Hver Gang jeg imidlertid har gjort lidt Forandring for at komme i Overensstemmelse med den, har det vist sig, at jeg kom længere bort fra den, end jeg var i Forvejen. Derfor siger jeg, at skønt jeg personlig, hvad Rettskrivningen angaar, maasse nok kunde blive enig med det ærede Medlem — jeg veed det ikke, men der er dog Mulighed for, at vi kunne blive enige med hinanden i saa Henseende. — fravaader jeg dog høflig at komme ind derpaa ved denne Lov, thi det vilde lægge en altfor stor Sten i Vejen for den, en Sten, som ikke behøvede at ligge der. Lad os derfor her blive staaende ved, hvad Indenrigsministeriet anser for tilbørlig Rettskrivning, og lad os opsætte det andet Spørgsmaal til en Behandling for sig. Vil det ærede Medlem det, skal jeg være med dertil, idet jeg vilde ønske det for overordentlig heldigt, om vi kunde naa at komme til Fæsthed i saa Henseende, til faste Betegnelser for Steder og andre Forhold. Det vilde som sagt være overordentlig godt, om vi kunde komme dertil, men ikke under den foreliggende Sag. — Ja jeg har maasse opholdt det ærede Ting noget længe og skal derfor nu afslutte disse Bemærkninger.

Spmart: Jeg kan fuldstændig slutte mig til den udførlige og grundige Kritik, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) gav af det foreliggende Forslag, og jeg deler fuldt ud med ham Ønsket om, at det maa lykkes os

at faa denne Sag ordnet. Dette Spørgsmaal om Valgkredsens Omfordeling har nu staaet paa i omtrent 20 Aar, thi, saa vidt jeg erindrer, var det i Samlingen 1871—72, at det første Forsøg blev gjort. I alt syv Gange er der forsøgt en Løsning, men hidtil forgæves, og da vel særlig af den Grund, at Regeringen har været utilbøjelig til at faa Sagen ordnet paa grundlovmæssig Maade. En af de Teorier, der da har hæmmet Sagens fremme, er den saa kaldte Steelfste Teori, der gaar ud paa, at naar det i Grundlovens § 32 hedder, at Antallet af Folketingets Medlemmer skal omtrent være efter Forholdet af 1 Medlem til 16,000 Indvaanere, saa vilde dette sige, at „omtrent 16,000 Indvaanere“ skulde passe, saalænge Tallet ikke var blevet fordoblet, men naar Indvaanernes Antal var vokset til 32,000, mente man, at Kredsen skulde deles. Denne Teori blev fastholdt af den daværende Indenrigsminister, og under saadanne Forhold var det naturligvis umulig at komme til en Løsning af Spørgsmaalet. Stant imidlertid den ærede Indenrigsminister nu har forelagt et Lovforslag, der i saa Henseende er i Overensstemmelse med Grundloven, ser jeg dog ikke rettere, end at dermed er ikke enhver Hindring for at komme til Forstaaelse fjærnet. Den ærede Minister maa være vidende om, at Folketinget bestandig ikke alene har stillet Fordring om, at naar vi skulde komme til en Omfordeling af Valgkredse, var det paa Grundlag af lige saa mange Folketingsmænd som der fandtes 16,000 Indbyggere, hvorved Grundlovens Bud altsaa blev opfyldt, men den anden Fordring var den, at man ved Fordelingen skulde tage saa meget Hensyn som muligt til de berettigede Krav, dels med Hensyn til Afrundingen af Kredse, dels med Hensyn til Valgstederne. Det er ikke nogen ny Fordring, thi der blev, jeg tror det var i Samlingen 1873—74, af hele Udvalget, saa vel Venstre som Høire, foreslaet en Dagsorden, hvori det udtrykkelig hedder, at Regeringen opfordres til at forelægge et Lovforslag paa Grundlag af 125 Folketingskredse, der svarede til det daværende Folketal, og uden at disse bandtes af Overøvrighedsgrænserne, og med de bekvemlest beliggende Valgsteder. Nu vide jo alle, at Indenrigsministeren — maasse var det hans Formand, jeg erindrer det ikke — udtalte, at dette vel var udtalt i en Dagsorden, der var foreslaet af Udvalget, men at man ikke kunde sige, at det var Folketingets Mening, da den ikke kom til Afstemning. Nu kender imidlertid Indenrigsministeren Folketingets